

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. J., narozený dne „X“,
bytem „X“,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2019, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 4. 2019, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2018, č. j. „X“, jímž žalovaná s odkazem na ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítla žalobci žádost o invalidní důchod, když sice podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 15. 11. 2018 žalobci vznikla invalidita prvního stupně dnem 6. 1. 2014 (v rámci námitkového řízení dnem 8. 4. 2013), neboť mu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost o 35% (v rámci námitkového řízení o rovněž o 35%, ačkoliv žalovaná na str. 3 v odst. 2 odůvodnění rozhodnutí v důsledku písařské chyby uváděla 55%), ovšem žalobce nesplnil podmínku potřebné doby pojištění.

Žaloba

2. Ve stručné žalobě žalobce uvedl, že v rámci námitkového řízení vůči prvostupňovému rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2018 mu posudkový lékař stanovil z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu kvůli postižení obou dolních končetin v celkové výši 55%. Tento procentní pokles přitom odpovídá invaliditě druhého stupně. Žalovaná mu však invalidní důchod nepřiznala, a proto žalobce podal předmětnou žalobu.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že v rámci námitkového řízení skutečně bylo zjištěno, že žalobci vznikla dnem 8. 4. 2013 invalidita, kdy jeho zdravotní stav odpovídá invaliditě druhého stupně v důsledku 55% poklesu pracovní schopnosti, nicméně žalobce nesplnil podmínku potřebné doby pojištění. V rozhodném období od 8. 4. 2003 do 7. 4. 2013 totiž žalobce získal dobu pojištění pouze v trvání 2 let a 20 dnů pojištění namísto potřebných 5 let. Z tohoto důvodu žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž zamítla žádost žalobce o invalidní důchod. Závěrem žalovaná navrhl, nechť je zdravotní stav žalobce posouzen Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), od jejíhož posouzení by se mělo odvíjet rozhodnutí soudu ve věci.

Replika žalobce k vyjádření žalované k žalobě

4. V následně učiněné replice k vyjádření žalované k žalobě žalobce setrval na přesvědčení, že žaloba byla podána důvodně. K posudku komise Posudkové komise MPSV v Ústí nad Labem ze dne 27. 11. 2019 (dále jen „posudek ze dne 27. 11. 2019“), který soud nechal vypracovat pro účely předmětného řízení, jak soud rozvede ještě níže, uvedl, že s ním nesouhlasí a považuje jej za nesprávný, protože nemůže chodit bez opory francouzských holí. Vedle toho žalobce nevydrží déle sedět, protože mu otékají nohy a bolí ho záda. Jeho zdravotní stav by se neměl posuzovat podle normovaných tabulek, nýbrž individuálně, přičemž odpovídá invaliditě druhého stupně.

Ústní jednání před soudem

5. Žalobce při jednání před soudem konaném dne 29. 6. 2020 plně odkázal na podanou žalobu a svoji repliku k vyjádření žalované k žalobě. K posudku ze dne 27. 11. 2019 namítl, že lékaři posudkové komise jen zaškatulkovali jeho zdravotní stav pod příslušné ustanovení vyhlášky č. 359/2009 Sb., (vyhláška o posuzování invalidity), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 359/2009“), aniž by brali v potaz, že jeho zdravotní stav se zhoršuje a odpovídá druhému stupni invalidity. Žalobce přitom nemůže vykonávat dlouhodobě ani administrativní práce, jelikož při delším sezení mu značně otékají nohy. Závěrem žalobce podotkl, že lékaři posudkové komise se k němu chovali slušně a zabývali se jeho zdravotním stavem, takže v tomto směru jim nemá co vytknout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Pověřená pracovnice žalované pak při tomtéž ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku ze dne 27. 11. 2019, když vůči tomuto posudku neměla žádných výhrad a považovala jej za úplný a objektivní.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem ze dne 27. 11. 2019, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalovaná nejprve vydala rozhodnutí ze dne 14. 12. 2018 na základě posudku posudkové lékařky MUDr. S. S. ze dne 15. 11. 2018, podle kterého bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole XV – funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích, odd. B – postižení končetin, položka 13 – funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny, písm. b) – středně těžké postižení funkce končetiny, přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35% ze zde uvedeného procentního rozmezí 30 až 35%, s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a § 4 citované vyhlášky se nemění. Posudková lékařka konstatovala, že žalobcův zdravotní stav odpovídá invaliditě prvního stupně, a to počínaje dnem 6. 1. 2014, nicméně v prvostupňovém rozhodnutí bylo konstatováno, že žalobce současně nesplnil druhou podmínku pro přiznání invalidního důchodu, a to dosažení potřební doby pojištění, neboť získal pouze 1 rok namísto potřebných 5 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž poukazoval na svůj dlouhodobě špatný zdravotní stav v důsledku dalších doprovodných obtíží způsobených nesouměrnou chůzí za pomoci francouzských holí.
10. V rámci řízení o námitkách byl dne 14. 3. 2019 vypracován posudek o invaliditě posudkovou lékařkou MUDr. D. H., která dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole XV – funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích, odd. B – postižení končetin, položka 13 – funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny, písm. b) – středně těžké postižení funkce končetiny, přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35% ze zde uvedeného procentního rozmezí 30 až 35%, s tím, že míra Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a § 4 citované vyhlášky se nemění. Posudková lékařka tak dospěla k závěru, že žalobce je invalidní pro invaliditu prvního stupně, přičemž jako datum vzniku invalidity uvedla 8. 4. 2013 vzhledem k doplnění zdravotní dokumentace od obvodní lékařky. Žalovaná na základě tohoto posudku vydala výše citované rozhodnutí ze dne 10. 4. 2019, kterým zamítla žalobcovy námitky s tím, že u žalobce byla shledána „toliko“ invalidita v prvním stupni počínaje dnem 8. 4. 2013 pro 35% pokles pracovní schopnosti, ovšem žalobce současně nesplnil dosažení potřebné délky pojištění v trvání alespoň 5 let, neboť získal pouze 2 roky a 20 dnů. Na tomto místě soud poznamenává, že žalovaná na str. 3 v odst. 2 odůvodnění rozhodnutí v důsledku písařské chyby uváděla nesprávně údaj o 55% poklesu pracovní schopnosti u žalobce, přičemž z ostatního textu odůvodnění jednoznačně vyplývá, že u žalobce shledala 35% pokles pracovní schopnosti. Žalobce proto nesprávně v žalobě uváděl, že v rámci námitkového řízení u něj byl zjištěn pokles pracovní schopnosti odpovídající invaliditě druhého stupně, tedy 55%.

11. Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
12. Dle ust. § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35% a nejvíce o 69%, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70% též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
13. V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb.
15. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod třetího stupně je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, popř. i již dříve, podmínky invalidity ve vyšším stupni nežli prvním, tj. zda u něho nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 50% a více, když brojí proti rozhodnutí žalované, jímž byla konstatována invalidita prvního stupně od 8. 4. 2013 a současně, zda žalobce dosáhl potřebné doby pojištění.
16. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky Lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech dle ust. § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
17. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 27. 11. 2019. Žalobce byl jednání komise přítomen a přímo při jednání komise byl vyšetřen odborným lékařem z oboru ortopedie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (chirurgické nálezy MUDr. Z. ze dne 27. 5. 2006, 25. 2. 2013, 8. 4. 2013, 8. 1. 2014; RTG nálezy MUDr. V. ze dne 29. 5. 2006 a 21. 6. 2006; zprávy MUDr. K. ze dne 10. 7. 2006; EMG vyšetření MUDr. C. ze dne 7. 11. 2006; ortopedický nálezy MUDr. P. ze dne 5. 12. 2006 a chirurgického nálezu MUDr. K., Ph.D., ze dne 26. 3. 2019), dále ze spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení v Litoměřicích, ze spisové dokumentace námitkového řízení ČSSZ pracoviště v Ústí nad Labem, zdravotnické dokumentace praktické lékařky MUDr. A. P. a vyšetření žalobce při jednání komise odborným lékařem z oboru ortopedie, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce byl invalidní v prvním stupni invalidity podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., když u něho byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 35 %.
18. Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídající invaliditě v prvním stupni, přičemž rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je dle komise stav po dislokované kominutivní fraktuře obou patních kostí a dislokovanéos cuboideum vlevo dne 25. 7. 2011, kdy tento stav byl řešen osteosyntézou se sekundárním hojením a s rozvojem artrosytlakrulárního kloubu bilat. S oboustranným plochonožím. Toto zdravotní postižení komise podřadila pod kapitolu XV – funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích, odd. B – postižení končetin, položka 13 –

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

funkční postižení po zlomeninách kostí dolní končetiny, písm. b) – středně těžké postižení funkce končetiny, přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35% ze zde uvedeného procentního rozmezí 30 až 35%, s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a § 4 citované vyhlášky se nemění.

19. Ke stanovení data vzniku invalidity žalobce komise uvedla, že v tomto směru se ztotožnila se stanoveným datem vzniku invalidity 8. 4. 2013 lékařským nálezem MUDr. Z. ze dne 8. 4. 2013, který objektivizuje zdravotní stav žalobce a obsahuje popis o dominujícího onemocnění žalobce, přičemž zde je poprvé uvedeno, že žalobcův úraz bude mít trvalé následky v podobě omezení hybnosti obou hlezén a přednoží.
20. Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že posudek ze dne 27. 11. 2019, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Ústí nad Labem dospěli k závěru, že žalobce je invalidní, ovšem „jen“ pro invaliditu prvního stupně, neboť u něho míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dosahuje 35 %, s tím že datum vzniku invalidity byl stanoven ke dni 8. 4. 2013.
21. Soud se přitom ztotožnil s posudkovým závěrem komise vtěleném do posudku ze dne 27. 11. 2019, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl výše citovaný posudek posudkové komise ze dne 27. 11. 2019 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce, aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru v předmětném soudním řízení přitom nevznasl žalobce ani žalovaná poté, co byli seznámeni s posudkovým závěrem posudkové komise. V posudku ze dne 27. 11. 2019 se posudková komise vypořádala se všemi námitkami žalobce a důkladně zdůvodnila, proč za vznik invalidity žalobce určila právě den 8. 4. 2013 a z jakého důvodu určila pouze a jen první stupeň invalidity žalobce. Soud v této souvislosti připomíná, že jak posudkové lékařky žalované, tak i komise dospěly shodně k jednoznačnému závěru o tom, že žalobce je invalidní toliko pro první stupeň invalidity a totožně dospěly rovněž k závěru, že není důvod pro navýšení stanovené procentní míry poklesu pracovní schopnosti dle § 3 a 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Co se týká data vzniku invalidity žalobce, v průběhu řízení došlo v posudcích k ustálení data vzniku invalidity, a to dnem 8. 4. 2013, neboť právě až v tento moment, došlo k objektivizování zdravotního stavu žalobce a ke stanovení dominující příčiny poklesu jeho pracovní schopnosti. Soud tak nemá pochybnosti o správnosti lékařských závěrů posudkových lékařů, neboť posudkové závěry byly dostatečně odůvodněny a nevyvstala pochybnost o jejich závěrech a nutnost zdravotní stav žalobce posuzovat ještě další posudkovou komisí, natož znaleckým posudkem.
22. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č.j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).
23. Na základě výše uvedených skutečností soud proto uzavřel, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí správně konstatovala, že u žalobce byla shledána invalidita prvního stupně, a to počínaje dnem 8. 4. 2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Žalovaná pak nepochybila ani tím, že v žalobou napadeném rozhodnutí současně uvedla, že žalobce nemá dosaženou potřebnou dobu pojištění, a proto nelze vyhovět žádosti žalobce o invalidní důchod. Ze spisového materiálu předloženého žalovanou totiž v tomto směru bezpečně vyplynulo, že žalobce jakožto 37letý žadatel o invalidní důchod měl dle platné právní úpravy pro vznik nároku a výplaty invalidního důchodu dosáhnout v rozhodném období alespoň 5 let doby pojištění. V rozhodném období, tj. od 8. 4. 2003 do 7. 4. 2013 ovšem žalobce získal dobu pojištění pouze v trvání 2 let a 20 dnů pojištění. U žalobce tak sice byla konstatována invalidita (v prvním stupni) čili byla splněna první ze dvou podmínek pro přiznání a výplatu invalidního důchodu, ovšem pokud se jedná o druhou podmínku v podobě dosažení potřebné doby pojištění, která musí být splněna současně s první podmínkou, tak tu žalobce zjevně nesplnil. Za daného stavu proto žalovaná správně žalobou napadeným rozhodnutím zamítla žádost žalobce o invalidní důchod.
25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a tedy v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, správním řádem či vyhláškou č. 359/2009 Sb., jak namítal žalobce, a proto žalobu ve výroku I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší a navíc ta je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. června 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)